

Prædiken til Mariæ bebudelses dag

Luk. 1, 46-55

I dag vil jeg fortælle jer om et møde, som aldrig har fundet sted. Jeg vil fortælle om et møde mellem to evangelister. Et møde mellem evangelisterne Lukas og Johannes.

Den ene af de to har muligvis læst, hvad den anden skrev. Den ene af de to, kan godt have haft kendskab til den anden. Men de to evangelister har aldrig mødt hinanden. Og det er en skam, for hvis de havde mødt hinanden, så havde de haft meget at tale om. De kunne f.eks. have talt sammen om Maria og hendes betydning for kirken og den kristne tro.

Hvordan kunne en sådan samtale mellem Lukas og Johannes have lydt, hvis den altså havde fundet sted?

Lad os bruge fantasien og forestille os, at de to evangelister møder hinanden. Lad os lege, at vi befinder os sydpå, et sted ved Middelhavet, på en lun forårsdag.

Evangelisterne Lukas og Johannes vandrer på en støvet romersk landevej. Der går de så. Side om side. På den samme vej. Hvad taler de om, mens de går? De taler om Maria. Og det er evangelisten Lukas, som begynder:

- Eftersom vores samtale handler om Maria, er jeg glad for at det lige præcis er os to, der går her på vejen, Johannes. Vi har nemlig

begge sans for Marias betydning. Det har de to andre jo ikke.

- Du taler om dem, vi ikke ser, fordi de ikke er her på vejen sammen med os? spurgte Johannes.

- Ja, netop, sagde Lukas. Jeg taler om Markus og Matthæus. De er alt for afvisende over for Maria. De har ikke sans for, hvilket forbillede hun er, og hvilken ære hun bør tildeles. Men dér har du og jeg en fælles interesse, Johannes. Vi har nemlig begge sans for kvinderne. Vi har begge fået øje på den *lydige* kvindes potentiale.

- Sagde du den *dydige* kvinde? spurgte Johannes.

- Jeg sagde den *lydige* kvinde, Johannes. Den *lydige* kvinde som forbillede og ideal. Den hånlige Sara, der ikke stoler på Gud, er troens modbillede, men den lydige Maria er et forbillede for menigheden.

- Du taler om en kvinde, sagde Johannes, og den kvinde, du taler om, hedder Maria. Men hvilken Maria er det egentlig, hende, som du taler om?

- Jeg taler da om Maria, mor til Jesus. Hvem ellers?

- Det kunne jo også være, at den Maria, du talte om, var opstandelsesvidnet, Maria Mag-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 322. 117. årgang
Marts 2016
ISSN 0901-2214

dalene, sagde Johannes. I mine øjne er hun den største blandt kvinder.

- Nej, det kan du ikke mene, Johannes! Det er da Guds mor, som er den største blandt kvinder. Den unge jomfru er billedet på den lydige og ydmyge kvinde, som siger Ja til at bære Guds søn. Hun siger Ja til englen Gabriel.

- Men Maria Magdalene siger Ja til Kristus, svarede Johannes.

- Det største for en kvinde er da at få lov til at være kar for inkarnationen, siger Lukas.

- Nej, sandelig siger jeg dig: Det største for en kvinde er at møde den, hun elsker i en have, sagde Johannes og fortsatte: Det er da større at være vidne til opstandelsen end at være kar for inkarnationen.

- Jamen, kære Johannes, sagde Lukas. Jeg troede da, at du om nogen havde sans for inkarnationens betydning. Du taler jo om ordet, der blev kød og tog bolig i blandt os.

- Det er sandt, at inkarnationen er vigtig, sagde Johannes. Den, som har set Sønnen, har set Faderen, og ...

- Ja, netop, afbrød Lukas, og den, der har sagt Ja til at føde Guds søn bør æres, prises og ophøjes. Det, som sker med Maria, viser os, at selv et lille og ubetydeligt menneske pludselig kan blive stort og betydningsfuldt – om Gud vil. Gud udvælger det, som er svagt i verden, og ophøjer den, som ringeagtes. Maria er et håb for alle undertrykte folk i hele verden. Hendes hymne er en sang om frihed, en bebudelse om at frelsen er på vej, at denne verdens tyranner ikke skal vide sig sikre.

- Det, du taler om, er den jordiske fødsel, sagde Johannes, men jeg taler om en åndelig

fødsel, om at blive født på ny. Derfor er Maria Magdalene den største blandt kvinder. Opstandelsesvidnet er vigtigere end den biologiske mor. For hun er ikke bundet til Kristus i kødet, men ved ånden, kærlighedens ånd.

- Hm, sagde Lukas. Det forstod jeg ikke helt, men lad det nu ligge. Mens vi stadig følges ad, vil jeg gerne tale med dig om den Maria, som bliver mor til Jesus. Altså den unge pige, jomfruen, som får besøg af englen Gabriel, hende, som 9 måneder senere føder verdens frelser.

- Den unge kvinde? sagde Johannes. Jeg tænker nu mere på hende som en klog gammel kone. Det var hende, som overtalte sin søn til at forvandle vand til vin. Det var hende, som stod ved korsets fod. Jeg betragter hende faktisk næsten som min egen mor.

- Ja, ja, sagde Lukas. Jeg ved godt, at hun står dig meget nær, og at du har passet på hende i mange år. Du mødte hende først, da hun var oppe i årene, og det er selvfølgelig altid mærkeligt at tænke på, at ens mor eller reservemor engang har været en ung pige, men prøv nu, fortsatte Lukas: Prøv nu lige at forestille dig, hvordan det må have været, da hun, den unge pige, pludselig fik at vide, hvad der skulle ske: At hun skulle blive gravid og føde Guds søn. Hvordan tror du, at du ville reagere i den situation?

- Det tør jeg ikke svare på, sagde Johannes. Men jeg håber, at jeg – ligesom hende - ville have haft mod til at tage min skæbne på mig. Trods tvivl og frygt for fremtiden. Hun vidste jo ikke, hvordan det ville ende. Havde hun vidst det, så ved jeg ikke, om hun havde handlet, som hun gjorde.

- Hun er en heltinde, Johannes! sagde Lukas. Du kan bare ikke se det. Du er simpelthen for tæt på. Jeg ser det hele meget tydeligere, fordi jeg er på afstand af begivenhederne. Hun er et ikon, et ideal: Ydmyg, lydige og taknemmelig. Hun er et modbillede til den uforkammede Sara, som var hånlige og lo ad Guds løfter. Hun er et forbillede for menigheden. Hendes tjenersind er inspirerende for mange kristne mødre, og hendes lovsang er en hyldest til den Gud, som styrter de mægtige fra tronen og ophøjer de ringe.

- Den vej, du går, kan jeg ikke gå, for du går for vidt, sagde Johannes. Hans mor har helt sikkert fortjent en plads i historien, men du får hende til at fylde alt, alt for meget. Det tror jeg faktisk ikke, at hun ville bryde sig særlig meget om. Hun er beskedne, og hun plejer ikke at synge om sin egen storhed. Du risikerer, at menigheden kommer til at fokusere alt for meget på hende, og dermed glemmer ham, som det hele handler om. Glemmer det, som han har sagt. Glemmer, hvad han har gjort for os. Glemmer, hvem han er.

- Så meget fylder hun nu heller ikke, sagde Lukas. Det meste af den historie, som jeg fortæller, handler jo om ham og ikke mindst om hans apostle, Peter og Paulus.

De to evangelister gik lidt videre uden at sige noget. Da de kom til en korsvej, tog Lukas ordet og sagde:

- Se, jeg skal dreje her. Du skal videre ligeud, ikke?

- Jo, jeg er den, der går videre ligeud ad den vej, som vi indtil nu har fulgt sammen, svarede Johannes.

- Godt, men lige inden vi skilles og går hver

til sit: Tror du, han kommer igen denne påske, eller befinder vi os stadig i kirkens tid, den lange tredje tidsalder?

- Sandelig siger jeg dig, sagde Johannes.
Han er her allerede ...

Jonas Lucas Christy

Lindevagn Sogn

Salmer:

10, 1, 71, 69, 66, 59

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk